

Rigsdagstidende.

1854.

Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 309.

Femte Session.

97de Møde.

Mandagen den 27de Februar Aften.

(Forts.)

Kirke- og Underviisningsministeren: Det er med en ikke ringe Ulyst, jeg gaaer til at udbrede mig over nærværende Sag i dens Almindelighed; thi jeg kommer da til at indlade mig paa en Mængde Undersøgelser, som forlænge siden foreligge Offentligheden, men hvortil der ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn i nærværende Sag, og det vil kræve en Udførelighed, som ikke her vil være hensigtsmæssig. Men foruden det saa kan jeg ikke gaae ind paa Sagen i dens Almindelighed uden at give nogle historiske Oplysninger, hvorved jeg kommer i en vis Conflict med et enkelt Medlem her i Salen, men som jeg anseer for aldeles nødvendigt, naar jeg skal ytre mig over Sagen i dens Heelhed. Jeg har imidlertid allerede under den første Behandling af Sagen antydet, at jeg i fornødent Fald vilde gjøre dette, og, da den ærede Ordfører lovede, at han, hvis jeg indlod mig videre derpaa, skulde gjendrive mig, saa bør jeg naturligviis ikke vige tilbage derfor. Den ærede Ordfører yttrede iøvrigt paa en Tid, jeg ikke var tilstede ved Sagens 2den Behandling, at jeg som Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet ikke havde haft Noget imod Sagen i dens Almindelighed at erindre, men at jeg blot havde gjort Bemærkninger ved enkelte Dele af samme; det maa jeg aldeles fralægge mig; thi jeg har under Sagens første Behandling, skøndt kun i al Korthed og med en vis Tilbageholdenhed, yttret mig derover, og under Sagens 2den Behandling yttrede jeg, at jeg paa det Trin, Sagen da stod, ikke skulde ytre

mig videre om Sagen i dens Almindelighed, da jeg tildeels allerede havde gjort det ved første Behandling, men at jeg forbeholdt mig dette paa et senere Trin af Sagen, dersom jeg dertil fandt Anledning. Dertil finder jeg nu saa meget mere Anledning, som den ærede Ordfører har udtalt, at jeg ikke skulde have Noget ved Sagen i dens Almindelighed at bemærke. Under samme Fortsættelse af 2den Behandling har den ærede Ordfører ogsaa udtalt, at mit Foredrag havde bekræftet, hvad han havde sagt til Fordeel for den Mening, at man ogsaa behøver en Lov, som tillod, at Jordspaakastelse kunde meddeles af Andre end den vedkommende Præst. Jeg oplyste eller bemærkede idemindste under den Deel af Forhandling, hvor jeg var tilstede, at det ikke var Tilfældet, og det af ham udpegede Tilfælde angik et Spørgsmaal imellem Sognepræsten og Biskoppen; som dreiede sig om den biskoppelige Myndighed; men der var ikke fra Sørgehusets Side begjæret, at nogen Anden end Sognepræsten skulde kaste Jord paa Liget, og der var ikke fra Sørgehusets Side det mindste Duffe for, at enten den Ene eller den Anden skulde gjøre det; det er altsaa Noget, som ikke i mindste Maade staaer i Forbindelse med nærværende Sag. Naar den ærede Ordfører endvidere har yttret, at der ogsaa behøves en Lov, som hjemler Folk Lov til at høre Ordet andetsteds end i deres egen Sognekirke, saa har jeg paa det klareste bevist, at det er aldeles urigtigt. De ældre Love forbyde naturligviis ikke Noget at komme i en anden Kirke; men de gjøre det til en Borgerpligt at indfinde sig i sin egen Sognekirke, og de gjøre det derved paa en Maade umuligt, idemindste til visse Tider, at indfinde sig i en anden Kirke. Hvis man vil bygge Noget